

2den og 1ste Grad, mens som Følge af de senere Aars Spareforanstaltninger, der i særlig Grad har ramt Søfartspersonalet, maa Stillingen nu betragtes som Slutstilling. Naar Lille Bælts Broen bliver fuldført, vil Avancementsmulighederne yderligere blive indskrænket. Det er min Overbevisning, at Undermestrene er stillet for langt tilbage i Forhold til flere Kategorier af Tjenestemænd, naar Hensyn tages til den Uddannelse, som disse Mestre har faaet, uden Udgift for Statsbanerne: 5 Aars Læretid, Eksaminer, Haandværkerprøver (2½ Aar), Indsejling af Certifikater (3 Aar), ialt 10½ Aar; og dertil kommer, at disse Mestre udfører et stort manuelt Arbejde, dels ved den daglige Drift og dels ved Færgernes Oplægning og Eftersyn. Den gennemsnitlige Ansættelsesalder for Undermestre er 29½ Aar, og de nuværende Maskinmestre af 2den Grad har en Anciennetæt af 22—26 Aar. En Undermester, som er oppe i Fyrrerne, har med sin Uddannelse 4 873 Kr., medens en Maskinarbejder har 4 572 Kr.

Jeg tillader mig at anmode den højtærede Minister om at stille sig velvilligt til denne Tjenestemandsansøgning om, at deres lønmæssige Stillinger ændres saaledes, at Maskinmestre af 1ste Grad ansættes i 4. Klasse B., Maskinmestre af 2den Grad ansættes i 5. Klasse B., Reservemaskinister ansættes i 6. Klasse (4 800—5 520 Kr.), de ældre Undermestre i 7. Klasse (3 900—4 620 Kr.) og Resten i 11. Klasse (2 550—3 540 Kr.).

Endelig vil jeg gerne omtale de sociale Udgifter, specielt Aldersrenten, som tidligere har været tangeret fra denne Plads. I Finansaaret 1901—02 var Statens Udgifter til sociale Formaal 14 256 000 Kr., det drejede sig den Gang nærmest om den gamle Alderdomsunderstøttelse, Fattighjælpen og Sygekasserne. Men efterhaanden stiger disse Udgifter. I 1905—06, hvor vi faar Hjælpekasser og Arbejdsløshedskasser, stiger de til 17 Mill. Kr., og i Krigsaarene, hvor vi havde forskellige Dyrtidsforanstaltninger, steg de ganske betydeligt, saaledes at de sociale Udgifter for Stat og Kommuner i Aarene 1919—20 var oppe paa 407 Mill. Kr. og i 1921—22 paa 205 675 000 Kr. I disse 20 Aar er de sociale Udgifter, som Staten og Kommunerne udreder, steget fra det oprindelige Tal med 1 300—1 400 pCt., i de samme 20 Aar er Befolkningen steget fra 2 449 000 til 3 367 000, altsaa ca. 33 pCt.

Nu kan det naturligvis siges, at det er Tegn paa et højt Kulturstandpunkt, at

et Land sørger godt for sine arbejdsløse, for sine gamle og sine Enker, og en Del af de sociale Love er ogsaa bygget efter Princippet: Hjælp til Selvhjælp, et Princip, vi fra konservativ Side altid har støttet og været Tilhænger af. Det er imidlertid min Overbevisning, at den kolossale Stigning af Udgifterne nu har medført, at vi er kommet til et Punkt, hvorfra vi ikke kan komme længere, hvor man stiller sig det Spørgsmaal: Hvor skal Pengene komme fra?

En Lov som Aldersrenteloven, der er en Understøttelseslov, og som ikke er bygget paa det Princip, jeg nævnte før: Hjælp til Selvhjælp, kræver ganske betydelige Beløb. I 1922—23 var Udgifterne til Alderdomsforsørgelsesloven 60,5 Mill. Kr. Alerede det første Aar, Aldersrenteloven har virket, er Udgifterne steget til 65 Mill. Kr., og det er ganske givet, at naar denne Lov kommer til at udvikle sig i sin fulde Udstrækning, vil Udgifterne stige ganske betydeligt — de Tal, jeg nævner, er stadig de samlede Udgifter for saavel Staten som Kommunerne. Naar dertil kommer, at man nu fra Regeringens Side har bebudet et Forslag, som yderligere skal sætte Understøttelserne til de aldersrentenydende op, kommer vi meget nemt op paa Udgifter, der bevæger sig omkring 80—90 Mill. Kr., og det Spørgsmaal opstaar da: Hvor skaffes disse Penge fra?

Jeg mener derfor, det er nødvendigt at overveje, om man ikke skal gaa over til Forsikringsformen. Dertil kommer, at vi herhjemme i alt for høj Grad er et kapitalforbrugende Land i Stedet for et kapitalopsparende Land, vi hører saa meget i Blade, paa Møder og Mand og Mand imellem om, at vi skal spare, og taler man med den enkelte, er paagældende ogsaa ganske klar over, at det er nødvendigt at spare; men det er altid de andre, der skal spare, den paagældende selv har altid den Opfattelse, at han kan ikke nøjes med mindre end det, han bruger. Derfor er det min Overbevisning, at man ikke ad Frivillighedens Vej naar frem. Skal vi spare Kapital op herhjemme, maa det paa en eller anden Maade blive ad Lovgivningens Vej, og det er min Overbevisning, at Forsikringen vil være udmærket egnet. Det kan være, at den Vej, man er gaaet i Sverige, hvor Understøttelsen hviler paa en rent almindelig Folkeforsikring, ikke er fremkommelig herhjemme, men Spørgsmaalet kan ogsaa løses paa den Maade, at man har en Forsikring, hvorefter alle skal betale Præmie, og hvor den paagældende faar et vist Be-